

Svatý anděli strážný,
Bůh mi tě ve své lásce dal,
abys mě chránil.
Skrze tebe promlouvá k mému svědomí:
pomáhej mi správně se rozhodovat.
Skrze tebe mě vede:
buď při mně ve dne i v noci.
Skrze tebe mi dává sílu:
pracuj se mnou pro jeho království.

K A L E N D Á R I U M

1. sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny
2. 27. neděle v mezidobí
4. sv. Františka z Assisi
7. Penny Marie Růžencové - svátek Mariánského roku
9. 28. neděle v mezidobí
12. sv. Bedřicha, biskupa
15. sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. 29. neděle v mezidobí
výroční den zvolení papeže Jana Pavla II. - 10. výročí
17. sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a učitele církve
18. svátek sv. Lukáše, evangelisty
21. 30. neděle v mezidobí
28. svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
30. 31. neděle v mezidobí
31. sv. Wolfganga, biskupa

Č T E N Í N A Ř Í J E N

Totus tuus - Celý tvůj

papež Jan Pavel II.

ve vzpomínkách svého přítele Mieczysława Kalinického

Strýc studentů

Nevštívil jsem rodinu Stanislawovu, on inženýr, ona učitelka polštiny. Neviděli jsme se už celou věčnost. Vyhledal jsem je proto, že vím, že paní Danuta spoluprožívala první začátky Karlovy studentské pastorace u sv. Floriána. Zatímco ona připravuje v kuchyni čaj, vypráví on:

"Pocházím z Krakova, moje paní z Bielske. Ona studovala polonistiku. Bydlela v internátě Nazaretských sester. Tu se vynořil kaplan wojtyla a

konával na přání sester přednášky pro studentky."

Mezitím přichází paní Danuta s čajem; táži se jí: "Jakpak to bylo úplně na začátku?"

"Cirá náhoda. Začalo to Terezou, která už také delší dobu spolupracovala ve studentské pastoraci u sv. Anny. Bylo to v roce 1951. My dívky, které jsme bydlely u sester, jsme si chtěly udělat taneční večírek. K tomu jsme potřebovaly mladé muže a obrátily jsme se proto na Terezu. Přišla se skupinou studentů, a byl z toho překrásný večer. Potom však Tereza prohlásila:

"Nyní prosím též o jednu protislужbu. U sv. Floriána je mladý kaplan, který potřebuje lidi ke zpívání na Hromnice. Jděte tam a pomozte mu."

"To bylo přímo vydírání," poznamenal jsem se smíchem.

"Ano, zažertovaly jsme a řekly, že přijdeme, přijdou-li také mladíci. Bylo to - vím to ještě přesně - 23. ledna. Když jsem vylezla po strmých schodech na kůr kostela sv. Floriána, uviděla jsem nejprve sešlapané boty a pak obnošenou křiku. To bude ten kaplan, o kterém Tereza mluvila, pomyslela jsem si."

"Nacvičoval sbor on?" To se mi na Karla nezdálo.

"Ne, to dělal Joachim, jeden student."

"A jak to pokračovalo po 2. únoru?"

"Každou středu byla v šest hodin ráno studentská mše."

"Příznajme upřímně, nekřesťanská doba."

"Ovšem, ale lidé se vzchořili. Nějak se jim zalíbila mše, kterou sloužil kaplan Wojtyła. Když odešel později od sv. Floriána ke svaté Kateřině a pak do kostela Panny Marie, šli jsme s ním, slavili s ním mši, zpívali, a tu a tam konal pro nás dny obnovy."

"Kdy to začalo s výlety?"

"Na jaře 1952 řekl někdo zcela mimochodem, že v Zakopaném nyní kvetou krokusy. Podivili jsme se, když pak vyšlo najevo, že mnozí ještě neviděli li krokusy, ani kaplan ne, a tak došlo k rozhodnutí jet do Zakopaného a podívat se, jak kvetou krokusy. Mělo se vyjet jednou v sobotu pozdě odpoledne nočním vlakem do Zakopaného. Ale když jsme se sešly, byly tam jenom čtyři dívky."

"To nebylo mnoho."

"Pak přišel kaplan. V civilu. Ve svých pumpkách, od nichž se nedokázal odloučit. Oznámil nám, že chlapeci nemohli kvůli zkouškám přijít a výlet proto odpadá. Když viděl naše zklamané tváře, asi mu nás bylo líto, a rozhodl se, že přece jenom pojedou."

"Na tehdejší dobu trochu odvážné, víc než odvážné rozhodnutí: kněz v civilu, jen s dívkami na cestách."

"Ano, byly jsme samy překvapeny, že se k tomu rozhodli."

"Při tomto výletě byl poprvé přejmenován na strýce, pravda?"

"Ve vlakovém kupé seděli ještě jiní lidé. Nechtěly jsme jej oslovovat 'pane kaplane', aby to nevzbuzovalo podiv. Tu přišla některá z nás na nápad nazývat ho 'strýcem'."

Paní Danuta přináší album s fotografiemi, listuje v něm, až najde obrázek z tohoto výletu:

"Tady je. V pozadí je horská chata. Na mnoha místech ležel ještě sníh, je jej vidět zde na boku, ale většina luk už byla holá, svítilo slunce a krokusy nádherně kvetly."

Listovala dál v albu: "Toto je fotografie z naší 'expedice' do Bolechovic."

"Co je to tu za mříž?"

"Ta patří ke kostelu. Zamkli jsme kaplana i s Joachimem v kostele, protože se příliš dlouho modlili."

"Byly to vždy jen jednodenní túry?"

"Jednou jsem strýčka a celý náš spolek přemluvila, abychom vyrazili na cestu z Bielska. Řekla jsem: Bydlí tam moji rodiče a děvčata mohou přenocovat u nás doma. Strýc odpověděl: Dobře. Mám mladšího spolubratra v blízké vesnici Kozy, a chlapeci se u něho na farním dvoře nějak ubytují. Tento mladší spolubratr byl kaplan Mecharski, nynější krakovský arcibiskup. - Ráno jsme se sešli velmi brzo. U strýčka se vždycky vyráželo

na cestu brzy ráno. V šest hodin byla mše svatá. A pak začalo putování."

Paní Danuta se zastaví u jiné fotografie:

"V dalším roce jsme začali s veslařskými túrami na řece Brdě. Později bylo nějakou dobu na řadě Kašubsko, pak následovala éra západopomořanských jezer."

"Jaký byl denní pořádek?"

"Časně ráno, když všichni ještě spali, vyplaval strýček na jezero. Pak byla každý den mše svatá. Oltář se postavil na dvou člunech, překlopených dnem nahoru. Jako kříž souběžila dvě spojená vesla. Následovala vydatná snídaně a pak jsme byli ve člunech na jezeře až do večera, mezitím jsme si něco zkusili a večer bylo pořádné jídlo."

"Měl strýček nějaká privilegia?"

"Nejdříve jezdil v kajaku pro dva, pak asi od své biskupské doby v kajaku pro jednu osobu. Kromě toho spával v samostatném stanu. Jinak nic. Výzbroj byla velmi prostá. Zprvu jsme neměli žádné nafukovací matrace. Vzali jsme si duše z jízdních kol, napumpovali, strčili do pytlů a na tom jsme spali. Večer býval vždy táborák. Přezpívalo se u něho hodně písni, mnohdy on sám k nim skládal texty."

Interview: Co je to se člověka

/Když byl krakovský kardinál Karol Wojtyła 16. října 1978 zvolen papežem, byl autor těchto vzpomínek požádán o rozhovor pro západoněmecký rozhlas. Vyberáme: /

"Které charakteristické vlastnosti papeže byste mohl vyjmenovat?"

"Wojtyła je především člověk, který se velmi mnoho modlí. Mám-li tedy nakreslit typický obraz jeho osobnosti, načrtnout jeho kněžství, obsáhle je znázornit, mám-li tedy jej stručně popsat, pak řeknu: Je to člověk, který především klesá před Nejsvětější Svátostí."

"Mohl byste to vysvětlit blíže?"

"Má denně pevně stanovené hodiny, které jsou věnovány modlitbě. Ráno přichází do kaple na mši už velmi časně, aby se připravil. Celebrazuje klidně a pozorně, nezávisle na tom, zda je přítomno jen několik nebo mnoho osob. Po mši vykonává ještě velmi dlouho díkyčinění. V kapli stráví také dopoledně několik hodin."

"Co tam dělá?"

"Ledacos. Něco je už o tom známo, přestože panuje - vlastně panovala - nepsaná úmluva, že kardinála - promítně prosím, papeže - nesměl v té době nikdo vyrušovat. Nikdo nesměl do kaple vstoupit. Stávalo se, že se tam zamkl. Vědělo se, že se v kapli modlil křížovou cestu asi denně. O pátcích odcházel do kaple Kristova utrpení ve františkánském kostele, aby se tam modlil křížovou cestu. Vůbec, když jsme ho hledali, byl nejsnadněji k nalezení v kapli."

"Dělal v kapli ještě něco jiného?"

"Psal. Vlevo od oltáře měl vedle židle u klekátka stoleček..."

Reportérka má přerušila: "Nerozumím dobře: psal v kapli?"

"Ano, vždyť to říkám."

"Někde v domě mohl přece psát pohodlněji."

"Přirozeně. Ale my tu přece nediskutujeme, nýbrž jen líčíme, co bylo. V kapli to skutečně nebylo moc pohodlné. Jako vysvětlení by bylo možno uvést, že v kapli ho nikdo nerušil a neobtěžoval. Ale o to nejde. Neboť to by si mohl koneckonců pověsit na dveře pokoje štítek: Prosím nerušit a měl by pak určitě klid. Ale on psal v kapli. Přirozeně, to nejdůležitější, co v kapli konal, byla modlitba. Při modlitbě měl své charakteristické držení těla, totiž předkloněn kupředu a hlavu opřenou v ruce, to znamená ruku před obličejem, nebo držel hlavu v obou rukou. Takto setrval velmi dlouho."

"Mluvíte o pevných zvyklostech při modlitbě. Patří k nim ještě i jiné formy?"

"Ano, například růženec. Velmi často ho bylo možno potkat na procházce s růžencem v ruce. Také růženec byl jeho charakteristickým znamením. Modlival se jej hodně při jízdě autem. Mnoho jsem s ním cestoval, zvláště

za svého pobytu v Římě. Často to bývaly několikahodinové jízdy, a přitom jsme se vždy společně modlivali růženec. Pak přišel na řadu breviář, od něhož se nikdy nedispensoval. A z nedostatku času se jej modlil často právě i v autě."

"Přijdeme ještě k dalším vlastnostem papeže?"

"Tedy za druhé: Tento člověk dovede nezvykle mnoho a intenzivně pracovat. Má neuvěřitelnou schopnost soustředěnosti. Věnuje se plně věci - při řeči, při práci. Každé situace, každé příležitosti využije k práci. Jestliže zrovna něco nevyřizuje, s někým nemluví, pak ihned píše nebo čte nebo se modlí."

"Znamená to, že nový papež si nikdy neodpočine?"

"To ne, odpočívá dokonce velmi důkladně. V zimě aspoň dva týdny lyžuje, přičemž se nejedná o procházku na lyžích, nýbrž o sjezdy na nejobtížnějších trasách Tater. A v létě si udělá měsíční dovolenou. Většinou pak stráví dva týdny jízdou na sportovním člunu a dva týdny putuje po horách."

16. říjen 1978. 17.30 hodin

/M. Maliński v tu dobu nebyl v Římě/

Vstupujeme do místnosti s televizorem. Chceme se podívat na přehled denních zpráv. Televizní noviny právě začínají. Hlasatel oznamuje volbu Poláka za papeže. ~~mmmmmmmmmm~~ Mluví o události, kterou nikdo nečekal. A pak už následuje filmová reportáž. Je vidět náměstí sv. Petra, na němž se nachází asi 200 000 lidí. Je vidět komín, na němž jsou zaměřeny reflektory. Kardinál Felici ohlašuje z loděje městu a světu: "Habemus papam... Carlum" - místo Carolum, ale potom už je slyšet zřetelně, ano víc než zřetelně: "Wojtyła."

V tomto okamžiku mě poděsí ticho, jež naplnilo svatopetrské náměstí. Znáám to náměstí i reakce davu lidí, shromážděných tam při takových příležitostech. Po ohlášení jména by měla jako odpověď zaznít bouře potlesku. Nastalé ticho mi připadá jako katastrofa. Zástupy, čekající na papeže, to sdělení nepřijaly. Hlasatel se snaží vysvětlit, že lidé na svatopetrském náměstí nerozuměli jméno, které kardinál Felici ohlásil. Referuje o vzrušených otázkách lidí, kdo to asi může být, koho konkláve zvolilo. Někteří říkají, že to je jakýsi černoš. Teprve po několika okamžicích, když dav, zaražený cizím jménem, pochopil, že je to Polák - tato zpráva se šířila jako blesk - se lidí zmocnilo vzrušení a začala se šířit vlna radosti.

Mezitím se z balkónu rozvine obrovský barevný koberec. A pak je vidět malý průvod, v jehož čele je nesen kříž. Na tuto chvíli jsem čekal pln napětí a pořád ještě nevěřící. Obklopen kardinály přichází papež. Ale já ho tak ještě nedovedu nazývat. Stojí tu prostě Karol. Stěží ho však poznávám. Nevím, čím to je; snad ta nová roucha, která mu oblékli, zvlášť ta široká štola, vyčnívající mu nad hlavu; možná je však vinno špatné osvětlení. Strnulými pohyby odpovídá na překypující ovace. Ale pak vidím: není to ani štola, ani osvětlení. On sám to je, kdo je tak změněný, že ho nepoznávám.

Určitě plakal, myslím si.

Pozdravná zvolání utichají. Co nyní učiní? Kdyby aspoň polsky řekl: "Pochválen buď Ježíš Kristus," aspoň nějaké slovo! Ať neodejde jenom tak. A náhle vidím a slyším, jak začíná mluvit: "Dilettissimi fratelli e sorelle."

Neuvěřitelné nadšení naplnilo náměstí. Papež stojí dlouho a pohlíží dolů na náměstí, a mně se zdá, jako by jeho tvář dostávala pomalu zase normální rysy. Vůbec nerozumím, proč lidé explodovali radostí pro tato tři slova. Ale potom pochopím: Když se lidé na náměstí svatého Petra dověděli, že papež je Polák, mysleli si prostě, že nemluví italsky, ale když ho slyšeli, jak v jejich řeči silným hlasem pronesl ta pozdravná slova, vybuchla jejich radost. Konečně se uklidňují a papež říká:

"Jsem všichni ještě smutní po smrti našeho velmi milovaného papeže Jana Pavla I."

Felici čti "Feliči"; Habemus papam = Máme papeže; Dilettissimi fratelli e sorelle = Nejmilovanější bratři a sestry

Znovu tleskání a výkřiky. Snad se klamu, ale domnívám se, že to ani není obsah těch slov - projev úcty předchůdci - čím se rozpoutávají ty bouře potlesku, nýbrž je to jistota, že papež skutečně mluví plynule italsky, že svůj projev neomezí na spěšně naučený pozdrav, nýbrž že tu řeč skutečně ovládá.

"Nyní povolali nejdůstojnější páni kardinálové nového římského biskupa."

A opět velký potlesk. Zdá se mi, že nyní konečně slyším jeho vlastní hlas. Zprvu jsem jej nemohl poznat. Dával jsem vinu špatně umístěným mikrofonům, hluku na náměstí a tomu, že hlas je zkreslen televizí.

Ale ne, na začátku to opravdu nebyl jeho hlas. Nyní však slyším, jak se vrací ke své melodii slova, i když úplná přirozenost ještě chybí.

"Povolali jej z daleké země, daleké, ale přesto blízké společenstvím ve víře a v křesťanské tradici."

Zase potlesk. Jak je dobře, že mluví. Kdyby jenom chtěl mluvit dál, jenom ještě chvíli.

"Měl jsem strach z přijetí této volby, ale učinil jsem tak v poslušnosti k našemu Pánu Ježíši Kristu a v plné důvěře v jeho Matku, nejblahošleveníjší Pannu - Madonu."

Bouře nadšení. Skutečně, to mě neudivuje. Je to magická síla toho slova "Madona", které prostupuje celou italskou zbožností a nyní způsobilo tuto reakci.

"Nevím, zda se mi podaří se ve vaší" - papež se zarazí a opraví se - "v naší italské řeči správně vyjadřovat."

Opět výbuchy radosti. Množství lidu pozorně naslouchá, je vnímavé pro každý přízvuk, pro každé slovo, hned porozumělo významu tohoto papežova přeřeknutí.

"Když udělám chybu, opravte mě."

Odpověď ze svatopetrského náměstí není teď už vyjádřena jen potleskem, nýbrž množí se výkřiky:

"Uděláme to, uděláme to!"

Papež pokračuje:

"Dnes se vám všem představuji, abych tak vyznal naši společnou víru, naši naději, naši důvěru v Matku Krista a církve, abych tak znovu začal na této cestě dějin a církve s pomocí Boha i lidí."

Tím končí. Zatímco lidé dál tleskají a volají, přinášejí prelátí velkou knihu a otevírají ji před papežem. Silným, pěkným hlasem zpívá modlitbu a uděluje městu a světu požehnání ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

Potlesk, výkřiky. Papež kyne. Pak odchází.

Televizní zpráva z náměstí svatého Petra je u konce.

Svatý Otec Jan Pavel II., vlastním jménem Karol Wojtyła, se narodil 18. května 1920 ve Wadowicích v Polsku. Tam také chodil do školy a v r. 1938 maturoval na tamějším gymnáziu. Odešel pak do Krakova studovat polonistiku, ale jeho univerzitní studia byla přerušena válkou. Zanedlouho mu zemřel otec i starší bratr - lékař, který se nezakázal při ošetřování nemocných. Karol zůstal z rodiny sám, matka mu zemřela ještě ve Wadowicích, když mu bylo 9 let. V době války pracoval jako dělník, působil v ilegálním Repsodickém divadle. Programem tohoto divadelního sdružení bylo ukazovat lidem krásu polské řeči v dílech nejvýznačnějších autorů a tak je posilovat v těžkých válečných dobách. Později začal tajně studovat bohosloví a připravovat se na kněžství. Krátce před koncem války se všichni bohoslovci soustředili v krakovském arcibiskupském paláci a tam ve velmi těžkých podmínkách studovali společně. Po skončení války se podmínky ke studiu postupně zlepšovaly. 1. 11. 1946 byl Karol Wojtyła vysvěcen na kněze a poslán do Říma k dalšímu studiu a přípravě na doktorát teologie, který získal v r. 1948. Pak se vrátil do Polska a působil v duchovní správě. Od r. 1953 začal přednášet v Krakově na semináři a později na Katolické univerzitě v Lublinu. 28. září 1958 byl vysvěcen na biskupa /byl v Polsku nejmladším biskupem/ a působil jako světící biskup v Krakově

v r. 1964

Po smrti krakovského arcibiskupa byl ustanoven ■■ jeho nástupcem. Zúčastnil se Druhého vatikánského koncilu a aktivně se podílel na jeho práci. Roku 1967 jej papež Pavel VI. jmenoval kardinálem. Před deseti lety, 16. října 1978 byl zvolen papežem a přijal jméno Jan Pavel II.

Duchu svatý,
ty, který řídíš církev,
buď stále se Svatým Otcem,
naším papežem Janem Pavlem,
veď jeho úmysly a jednání,
žehnej jeho slovům,
rozmnožuj jeho síly
a rozněcuj v něm oheň lásky
k církvi i ke všem lidem. Amen.

+++++

ROK PANNY MARIE

PANENSTVÍ NEOSVĚTĚJŠÍ PANNY MARIE

O tom, že Maria byla pannou, církev vlastně nikdy nepochybovala. Objevily se sice různé sekty /náboženské skupiny hlásající odlišné učení/, které to popíraly, a to ve starověku i v nové době, ale víra církve tím nebyla zviklána. Už ve 4. století se ~~o~~ tato pravda ~~má~~ objevuje ve vyznání víry, které se dodnes modlíme při mši svaté. Zdá se tedy, že je vše jasné, a tak si jen řekněme, o co se toto učení opírá.

Mariino panenství před narozením Ježíšovým je potvrzeno v evangeliu sv. Lukáše v 1. kapitole. Pochybnosti však mohou vyvolat některá slovní spojení, která se v evangeliích vyskytují.

Ježíšovi rodiče /Lk 2/, Ježíš, syn Josefův /Mt 13, Mk 6/. Tato slovní spojení pouze poukazují na to, že lidé pokládali tesaře Josefa za Ježíšova otce, a tomu se nemůžeme divit, protože Josef se o svatou Rodinu staral, jako by Ježíš byl opravdu jeho syn.

Ježíšovi bratři a sestry /Mt 12, Mk 3, Lk 8/. V Izraeli bylo běžné označovat těmito slovy bližší příbuzenské vztahy vůbec /například ve Starém Zákoně - Gn 12; 14 - je Lot nazýván bratrem Abraháma, ačkoliv víme, že byl jeho synovcem/. Někdy se dokonce všichni Izraelité nazývají bratry, protože tvořili jeden rod, jedno velké společenství.

Ježíš - prvorozený syn Marie /Lk 2/. Tento výrok vypovídá pouze o tom, že Panna Maria neměla před Ježíšem žádné jiné děti, avšak nedá se z něj usuzovat, že by měla nějaké později.

Církev od počátku přijímala učení, že Panna Maria si své panenství uchovala po celý život. Odráží se zde víra církve, že Maria je zvláštním chrámem Ducha svatého, a že tedy i její panenství je v souladu s tímto zvláštním posvěcením. Tak jako všemohoucí Bůh způsobil, že se stala matkou jeho Syna, tak také způsobil, že její panenství zůstalo neporušeno. Mariino panenství nám kromě toho staví před oči duchovní hodnoty, které jsou dnes tak často opomíjeny.

Matko nejčistší,
Matko neporušená,
Matko neposkvrněná,
Královno panen,
oroduj za nás!

+++++

DESATERO
/2. část/

První přikázání

"Nebudeš mít jiného boha mimo mne."

Na první pohled se toto přikázání zdá jednoduché - jsem-li věřící člověk /na kterého se přikázání vztahují/, pak samozřejmě nemám jiného Boha. Ale podívejme se hlouběji: co se označuje slovem bůh? /Tady záměrně píšeme malé b, protože mluvíme obecně a nemáme na mysli Pána Boha, Hospodina./ Slovem bůh můžeme označit něco, co má v životě člověka důležité místo, čemu člověk dává přednost, na co bere ve svém konání ohled. A tady se zamysleme: stojí u mě Bůh /opět s velkým B/ opravdu na prvním místě? Zvažuji při všem svém rozhodování skutečně nejprve to, v jakém vztahu k Bohu je daná otázka? Nestačí říkat: "věřím v Boha", je třeba také podle toho jednat. Kromě jiného to znamená i to, že se oprostíme od zbytečného strachu, že se nebudeme bát o své věci, o svá potěšení a své záliby a také, že se nestaneme otroky svých věcí ani svých koníčků. Mysleme na to, že nás jako věřící lidé má všechno, co nás obklopuje, k Bohu přivádět a ne od něj odvádět. Učme se žít ve stálém vědomí Boží blízkosti, snežme se vidět události v Božím světle, přijímat je jako něco, co Bůh právě v tuto chvíli právě nám posílá.

A ještě něco. V přímém rozporu s vírou v Boha je závislost na různých pověrách. Když se nad tím zamyslíme, zjistíme, kolik pověrčivosti je kolem nás: čtyřlístky, "šťastná čísla", "nešťastná třináctka", "černá kočka přes cestu", "vykročit pravou nohou", vykládání keret, hádání z ruky, horoskopy... mohli bychom pokračovat ještě dlouho.

Konečně víra v Boha není myslitelná bez modlitby, ať už soukromé nebo ve společenství církve. O modlitbě už jsme spolu na stránkách Rybky mluvili, řekněme si tedy jen stručně: u soukromé modlitby nezáleží na tom, kde se modlíme. Nezáleží ani na tom, jakými slovy se modlíme, nebo zda je naše modlitba beze slov. Záleží na jediném: zda máme - jak se nám to připomíná při každé mši svaté - svá srdce u Pána.

"Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoto na nebi, dole na zemi nebo ve volách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit."

V době, kdy Izraelité dostali Desatero přikázání, bylo u okolních národů obvyklé vyrábět sochy a obrazy božstev, klanět se jim a přinášet jim oběti. Tyto sochy se podobaly lidem i zvířatům. Židé dostali přísný zákaz takovéto předměty zhotovovat. Proč? Nejen proto, že Bůh je neviditelný, a proto není možné ho zobrazit, ale především proto, že nekonečně přesahuje všechno, co člověk zná, že je nepředstavitelně větší, a tek vlastně každý jeho obraz by byl jeho omezením, zmenšením - jako kdybychom měli v ruce maličký kousek papíru s jednou čárkou a chtěli tvrdit, že to je bible.

To je nám celkem jasné. Ale ani tato druhá část prvního přikázání není tak jednoduchá, jak se zdá. Obrazem Boha nemusí být jen hmotný předmět. Bůh se zobrazuje i v lidském myšlení, v tom, jaké o něm člověk má představy. A tak proti tomuto přikázání jsou i falešné představy Boha. I to by se dalo dlouze rozebírat; pokusme se raději shrnout, jaký Bůh je. Všemohoucí, vševědoucí, spravedlivý, ale je to také milující Otec, který má každého z nás osobně rád. Budeme-li se držet této skutečnosti, nemusíme se bát, že bychom si utvořili zásadně nesprávný obraz Boha. Člověk si však svou představu Boha vytváří po celý život, nikdy s tím není hotov, protože stále poznává něco nového. A ve světle našeho poznávání dozrává i naše pojetí Boha.

Na závěr tohoto našeho dnešního povídání si všichni dejme následující předsevzetí: nebudeme pověrčiví. A to nejen tak, že si řečnou řekneme, že pověry jsou hloupé. Když před námi někdo bude mluvit o horoskopech, o věcech, které přinášejí štěstí nebo smůlu, nebudeme se s ním hádat,

nebudeme ho zesměšňovat, ale docela klidně mu řekneme: "Já na to nevěřím."
/Pokračování/

Jedna zpráva týkající se Roku blahoslavené Anežky - Roku služby ži-
votu: v týdnu od 1. do 8. října se v kostele sv. Václava ve Vršovicích ko-
nají každý den od 20.30 hodin bohoslužby slova s adorací v rámci Týdne
modliteb za všechny, kteří slouží nemocným a trpícím, který vyhlásil O-
tec kardinál.

Mimochoodem - když byl Rok blahoslavené Anežky vyhlášen, vyzvala vás
Rybka, abyste se zamysleli nad tím, jak se můžete zapojit do "služby ži-
votu", co konkrétního můžete vykonat pro lidi, kteří žijí ve vašem okolí.
A teď by jí zajímalo, jak se vám daří tento úmysl naplnovat.

A H O J I

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

• malé ohničky lásky

Tady se mi líbí, odsud mě nikdo nevyžene

Na začátku každého týdne si ve třídě musíme měnit místa. Minulé pondělí
jsem si sedl vedle svého nejlepšího přítele a řekl jsem si: Odsud mě nik-
do nevyžene, druzí at se postarají každý sám o sebe. Pak jsem si ale vši-
ml jednoho, který zůstal sám. Přišel odjinud a byl ve škole nový. Abych
měl také jeho rád, přemohl jsem se a opustil kamaráda. Nováček měl vel-
kou radost, že jsem si vedle něho sedl. A já jsem měl také velkou radost.
Lukáš

Je nemocný, nemohu si hrát

Otec je nemocný. Proto jsem mu musel pomáhat a nemohl jsem si jít hrát.
Byl jsem nespokojený a odmítal jsem otci, protože jiné děti měly větší
volnost. Za chvíli jsem však o tom přemýšlel: Je to správné? Viděl jsem,
že to bylo špatné. Jakmile jsem si to uvědomil, snažil jsem se být hod-
ně u otce a hodně mu pomáhat. Najednou jsem rozuměl svému nemocnému ta-
tínkovi mnohem lépe. Později mi pak otec dal mnohem víc volnosti.

Giancarlo, Itálie

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

P.S.: I ty dnešní Ohničky jsou "služba životu"!